

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 16. prosince 1993, Teodoro Wagner Miret proti Fondo de Garantía Salarial, věc C-334/92, Recueil 1993, s. I-06911¹

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Tribunal Superior de Justicia, Katalánsko. Směrnice o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele – Oblast působnosti – Záruční instituce

Předmět:

O výkladu směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, s. 23) ve znění směrnice Rady 87/164/EHS ze dne 2. března 1987 (Úř. věst. L 66, s. 11)

Skutkové okolnosti:

ZPRÁVA K JEDNÁNÍ
ve věci C-334/92

I – Skutkové okolnosti a právní rámec

A – Právní rámec

1. Právo společenství

Směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, s. 23, „směrnice 80/987“) ukládá členským státům, aby zřídily instituci, která zajistí úhradu nesplacených pohledávek, jejichž zaměstnavatel se stal platebně neschopným.

Ustanovení čl. 1 odst. 1 směrnice zní:

„Tato směrnice se vztahuje na pohledávky zaměstnanců vyplývající z pracovních smluv nebo pracovních poměrů vůči zaměstnavatelům, kteří se nacházejí v platební neschopnosti ve smyslu čl. 2 odst. 1“.

Odstavec 2 dále pokračuje:

„Členské státy mohou výjimečně vyloučit z oblasti působnosti této směrnice pohledávky některých zaměstnanců z důvodu zvláštní povahy pracovní smlouvy nebo pracovního poměru zaměstnanců nebo z důvodu existence jiné formy záruky, jež poskytuje zaměstnancům ochranu, která je rovnocenná ochraně vyplývající z této směrnice.“

Seznam kategorií zaměstnanců uvedených v prvním pododstavci je uveden v příloze“.

V souladu s tímto ustanovením Španělské království požádalo o vyloučení služebnictva. Toto vyloučení je uvedeno v části I přílohy směrnice 80/987/EHS ve znění směrnice 87/164/EHS ze dne 2. března 1987 (Úř. věst. L 66, s. 11 „pozměňující směrnice“).

Dále čl. 2 odst. 2 směrnice 80/987 stanovuje:

¹ Jednací jazyk: španělština

„Tato směrnice se nedotýká vnitrostátního práva, pokud jde o definice výrazů „zaměstnanec“, [...]“

2. Vnitrostátní právo

Ve Španělském právu byl záruční fond zřízen článkem 33 zákona č. 8/80 ze dne 10. března 1980 o statutu pracovníků (dále jen „statut pracovníků“).

Podle tohoto ustanovení má tento záruční fond za úkol vyplácet pracovníkům mzdy, které jim nebyly vyplaceny z důvodu platební neschopnosti, pozastavení plateb, úpadku nebo likvidace.

Podle čl. 1 odst. 1 se statut pracovníků vztahuje na

„pracovníky, kteří dobrovolně a za úplatu poskytují služby na účet jiného, v rámci organizace a pod vedením třetí osoby, fyzické nebo právnické, označené jako zaměstnavatel nebo podnikatel.“

Ustanovení odst. 3 písm. c) téhož článku však vylučuje

„činnost, která se omezuje výhradně a pouze na výkon funkcí poradce nebo člena správních orgánů v podnicích, které mají právní formu společnosti, pokud se tato činnost omezuje pouze na plnění úkolů spojených s tímto typem funkce.“

Ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) statutu pracovníků pak uvádí členy vyššího vedení podniku, na něž se nevztahuje čl. 1 odst. 3 písm. a), coby kategorii spadající mezi zvláštní pracovní poměry, na které se mají vztahovat zvláštní pravidla podle článku 2a doplňujících ustanovení.

A konečně článek 3 nařízení č. 1382/85 ze dne 1. srpna 1985, přijatého na základě výše uvedeného ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a), stanoví, že práva a povinnosti, jež se týkají pracovního poměru člena vyššího vedení podniku, se řídí vůlí stran, aniž by bylo její podřízení těm pravidlům předmětného nařízení a případně dalším normám, které mohou být použitelné. Co se týče dalších ustanovení obecných právních norem v oblasti zaměstnání, včetně statutu pracovníků, jsou použitelná pouze tehdy, pokud na ně nařízení výslovně odkazuje, nebo pokud to výslovně stanoví Smlouva.

Článek 15 nařízení, který vyjmenovává záruky, jichž požívají členové vyššího vedení podniku, odkazuje na ustanovení čl. 27 odst. 2, článek 29 a článek 32 statutu pracovníků, ale nikoliv na článek 33.

B – Spor probíhající před vnitrostátním soudem

Pan Wagner Miret, člen vyššího vedení společnosti CEP Catalana SA, byl propuštěn v rámci postupu „v případě nadbytečnosti“ povoleného dne 24. listopadu 1989 vedoucím místního oddělení práce generálního ředitelství práce Samosprávného společenství Katalánska.

Podnik CEP Catalana SA byl prohlášen usnesením Juzgado de lo Social č. 9 v Barceloně ze dne 9. listopadu 1990 za insolventní, a to v rámci jiné žaloby na vyplacení náhrady za povolené propuštění, které není předmětem tohoto sporu.

Pan Wagner Miret poté podal k Juzgado de lo Social č. 27 v Barceloně žalobu na náhradu mzdy, jež mu nebyla vyplacena v době od 1. října 1989 do 30. listopadu 1989, a také na přiměřené odstupné, jež mu náleželo v důsledku propuštění. Celková částka dosáhla 434 880 ESP.

Juzgado de lo Social č. 27 v Barceloně rozsudkem ze dne 1. prosince 1991 žalobu pana Wagnera Mireta zamítnul.

Podal tudíž odvolání k Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku.

C- Předběžné otázky

Otázka, zda je člen vedení oprávněn dovolávat se ustanovení španělského zákona, která chrání zaměstnance v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, je ve španělském právu sporná. Článek 15 nařízení č. 1382/85, který popisuje záruky, jichž požívá tato kategorie pracovníků, totiž neodkazuje na článek 33 statutu pracovníků.

Vzhledem k tomu, že tato otázka měla být podle jeho názoru řešena ve světle práva Společenství, přerušil Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku řízení a položil svým usnesením ze dne 31. července 1992, které došlo Soudnímu dvoru dne 4. srpna 1992, na základě článku 177 Smlouvy Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Vztahuje se směrnice 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 na všechny zaměstnance, s výjimkou těch uvedených v příloze této směrnice (87/164/EHS ze dne 11. března 1987)?
- 2) S ohledem na skutečnost, že Španělsko nezahrnulo do přílohy směrnice 87/164/EHS ze dne 11. března 1987 – která doplnila původní přílohu v důsledku přistoupení Španělska ke Společenství – výjimku, která se přímo vztahuje na členy vyššího vedení podniku, mohou být tyto osoby vyloučeny z obecného použití záruk stanovených směrnicí 80/987/EHS?
- 3) V případě, že záruky směrnice 80/987/EHS budou použity na členy vyššího vedení podniku ve Španělsku, musí být jejich konkrétní provedení zajištěno prostřednictvím společného orgánu, ustaveného pro ostatní zaměstnance (Fondo de garantía salarial) anebo formou náhrady placené přímo státem?“

Z předkládacího usnesení také vyplývá, že Tribunal Supremo měl za to, že směrnice 80/987 se nepoužije na členy vedení podniku. Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku není stejného názoru.

III – Řízení před Soudním dvorem

V souladu s článkem 20 Protokolu o statutu Soudního dvora byla písemná vyjádření předložena T. Wagnerem Miretim, zastoupeným F. Varela Castrem, advokátem advokátní komory v Barceloně, a Komisí Evropských společenství, zastoupenou K. Banks a B. Rodriguez Galindo, členkami právní služby, jako zmocněnkyněmi.

Rozhodnutím ze dne 17. května 1993 Soudní dvůr rozhodl na základě čl. 95 odst. 1 a 2 jednacího řádu o přidělení věci pátému senátu Soudního dvora.

IV – Shrnutí vyjádření předložených Soudnímu dvoru

A - K první otázce

Pan *Wagner Miret* žádá Soudní dvůr, aby na první otázku odpověděl tak, že se směrnice 80/987/EHS „vztahuje na všechny zaměstnance s výjimkou těch, kteří jsou z její působnosti vyloučeni směrnicí 87/164/EHS ze dne 11. března 1987“.

Aby mohlo být určeno, zda pracovníci požívají ochrany stanovené směrnicí, je podle *Komise* třeba uvažovat ve dvou rovinách.

Nejprve musí vnitrostátní soudce podle čl. 2 odst. 2 směrnice 80/987 odpovědět na otázku, zda dotčení pracovníci jsou zaměstnanci ve smyslu vnitrostátního práva.

Je-li tomu tak, pak bude třeba ověřit, zda dotčení zaměstnanci nebyli vyloučeni z působnosti směrnice za použití jejího čl. 1 odst. 2.

Komise tudíž navrhuje odpovědět na první otázku tak, že „směrnice 80/987/EHS musí být vykládána v tom smyslu, že její ustanovení se vztahují na všechny kategorie zaměstnanců, tak jak je upravuje vnitrostátní právo dotčeného členského státu, s výjimkou těch kategorií, které jsou uvedeny v příloze“.

B – Ke druhé otázce

Pan *Wagner Miret* žádá Soudní dvůr, aby na druhou otázku odpověděl tak, že členové vyššího vedení podniku nejsou vyloučeni z působnosti záruk stanovených ve směrnici 80/987/EHS.

Komise navrhuje odpovědět tak, že „pokud vnitrostátní právo kvalifikuje členy vyššího vedení podniku jako zaměstnance, členský stát nemůže tuto kategorii zaměstnanců vyloučit z působnosti směrnice 80/987/EHS ve znění směrnice 87/164/EHS, pokud tato kategorie není uvedena v příloze této směrnice“.

Podle *Komise* jsou členové vyššího vedení podniku ve smyslu španělského zákona zaměstnanci. Tato kategorie zaměstnanců totiž odpovídá definici, která je uvedena v čl. 1 odst. 1 statutu pracovníků a je uvedena v článku 2 pod názvem „Zvláštní pracovní poměr“. Nicméně, výjimka musí být učiněna v případě členů vyššího vedení podniku, kteří jsou současně řediteli či členy správních orgánů ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) uvedeného statutu.

Komise dodává, že členové vyššího vedení nejsou uvedeni mezi kategoriemi zaměstnanců, kteří jsou vyloučeni z působnosti směrnice a kteří jsou uvedeni v příloze pozměňovací směrnice.

Komise na závěr uvádí, že v projednávané věci členové vyššího vedení nejsou vyloučeni z působnosti směrnice.

C – Ke třetí otázce

Pan *Wagner Miret* žádá Soudní dvůr, aby na třetí otázku odpověděl tak, že „španělský pracovní záruční fond odpovídá v případě platební neschopnosti podniku zaměstnancům, kteří jsou členy vyššího vedení, za záruky uvedené ve směrnici 80/987/EHS, a že tato odpovědnost se neomezuje pouze na výplatu mezd, ale její rozsah je vymezen v článku 33 statutu pracovníků“.

Pan *Wagner Miret* upozorňuje, že otázka, zda se záruka vztahuje na všechny dluhy zaměstnavatele, nebo pouze na odměny, je ve španělském právu široce diskutována.

Komise se domnívá, že pokud španělský zákon zřídil k provedení směrnice subjekt, je povinností tohoto subjektu hradit dlužné částky členům vyššího vedení podniku.

Komise v tomto ohledu uvádí, že výklad ustanovení španělského zákona není jednotný. Dodává, že pokud španělský soud, po prozkoumání situace, dospěje k závěru, že fond vytvořený článkem 33 španělského zákona není povinen k těmto platbám z důvodu své funkce, organizace nebo systému financování, situace bude obdobná jako v případě situace řešené rozsudkem ze dne 19. listopadu 1991 ve věcech C-6/90 a C-9/90 (*Francovich a další*, Recueil, s. I – 5357). Španělský stát by mohl být donucen k vyplacení náhrady dotčeným osobám, protože nepřijal příslušná opatření k provedení směrnice.

Proto Komise navrhuje odpovědět tak, že „uplatnění záruk upravených ve směrnici 80/987/EHS na členy vyššího vedení podniku, kteří byli neoprávněně vyloučeni vnitrostátní právní úpravou z vyplacení těchto záruk, přísluší v zásadě orgánu, který je obvyčejně stanoven pro ostatní zaměstnance“.

V – Odpověď na otázku položenou Soudním dvorem

Komise se domnívá, že

„uplatnění záruk upravených ve směrnici 80/987/EHS na členy vyššího vedení podniků, kteří byli neoprávněně vyloučeni vnitrostátní právní úpravou z vyplacení těchto záruk, přísluší v zásadě orgánu, který je obvyčejně stanoven pro ostatní zaměstnance“.

Soudní dvůr Komisi požádal o odůvodnění tohoto postoje s ohledem na znění jmenované směrnice.

Komise odpověděla, že pokud se vnitrostátní soudce domnívá, že vnitrostátní úprava může být vykládána v tom smyslu, že vzhledem ke svým stanovám, organizaci, způsobu financování ... je úhradu chráněných pohledávek členů vyššího vedení podniku schopna zajistit záruční instituce, náhrada státem není na místě. V tom případě je možné postupovat v souladu s běžným záručním mechanismem. Stát by byl povinen poskytnout náhradu pouze v případě, že by vnitrostátní úprava nestanovila příslušný orgán v souladu se směrnicí.

Právní otázky:

¹ Usnesením ze dne 31. července 1992, zapsaným v kanceláři Soudního dvora dne 4. srpna 1992, položil Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku (Španělsko) na základě článku 177 Smlouvy o EHS předběžné otázky týkající se výkladu směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, s. 23, dále jen „směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů“), ve znění směrnice Rady 87/164/EHS ze dne 2. března 1987 (Úř. věst. L 66, s. 11).

² Tyto otázky vyvstaly v rámci sporu, v němž T. Wagner Miret, člen vyššího vedení společnosti, která se dostala do platební neschopnosti, požaduje na Fondo de garantía salarial vyplacení nedoplatků odměny.

³ Směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů zavazuje členské státy k přijetí nezbytných opatření k tomu, aby záruční instituce zajistily zaměstnancům, jejichž zaměstnavatel se stal platebně neschopným, úhradu nesplacených pohledávek.

⁴ Ve španělském právu byl na základě článku 33 zákona 8/80 ze dne 10. března 1980 o statutu pracovníků (dále jen „statut pracovníků“) zřízen záruční fond, a to ještě před přijetím směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů.

⁵ Při přistoupení k Evropským společenstvím Španělské království nepovažovalo za nezbytné změnit svoje vnitrostátní právo a přizpůsobit ho této směrnici.

⁶ Ze spisu vyplývá, že španělský soud usoudil, že ochrana zavedená článkem 33 statutu pracovníků se nevztahuje na členy vyššího vedení podniku. Článek 15 královského nařízení č. 1382/85 ze dne 1. srpna 1985 o zárukách členů vyššího vedení podniku neobsahuje žádný odkaz na toto ustanovení. Na druhou stranu rozhodnutí španělských soudů se rozcházejí v tom, zda člen vedení podniku je oprávněn požadovat takovou ochranu na základě ustanovení směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů.

⁷ Pan Wagner Miret, člen vyššího vedení společnosti CEP Catalana SA, byl propuštěn dne 24. listopadu v rámci postupu „v případě nadbytečnosti“ schváleného svým vedoucím místního oddělení práce generálního ředitelství práce Samosprávného společenství Katalánska. Protože společnost byla prohlášena za insolventní, podal k Juzgado de lo Social č. 27 v Barceloně žalobu na zaplacení nevyplacené mzdy za měsíce říjen a listopad 1989 a na zaplacení odstupného. Celková výše těchto částek činila 434 880 ESP. Rozsudkem ze dne 18. prosince 1991 byla tato žaloba zamítnuta z důvodu členství T. Wagnera Miret ve vedení podniku.

⁸ Žalobce proto podal proti tomuto rozsudku odvolání k Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku, který se obrátil na Soudní dvůr s následujícími otázkami:

„a) Vztahuje se směrnice 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 na všechny zaměstnance, s výjimkou těch uvedených v příloze této směrnice (87/164/EHS ze dne 11. března 1987)?

b) S ohledem na skutečnost, že Španělsko nezahrnulo do přílohy směrnice 87/164/EHS ze dne 11. března 1987 – která doplnila původní přílohu v důsledku přistoupení Španělska ke Společenství – výjimku, která se přímo vztahuje na členy vyššího vedení podniku, mohou být tyto osoby vyloučeny z obecného použití záruk stanovených směrnicí 80/987/EHS?

c) V případě, že záruky směrnice 80/987/EHS budou použity na členy vyššího vedení podniku ve Španělsku, musí být jejich konkrétní provedení zajištěno prostřednictvím společného orgánu, ustaveného pro ostatní zaměstnance (Fondo de garantía salarial) anebo formou náhrady placené přímo státem?“

K prvním dvěma otázkám

⁹ Podstatou prvních dvou otázek vnitrostátního soudu je, zda členové vyššího vedení podniku mohou být vyloučeni z působnosti směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů, i když nejsou uvedeni v části I přílohy této směrnice.

¹⁰ V souladu s čl. 1 odst. 1 se směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů použije na pohledávky zaměstnanců, které vyplývají z pracovních smluv nebo pracovních poměrů vůči zaměstnavateli, který se nachází v platební neschopnosti. Ustanovení čl. 1 odst. 2 přesto opravňuje členské státy vyloučit „z oblasti působnosti této směrnice pohledávky některých zaměstnanců z důvodu zvláštní povahy pracovní smlouvy nebo pracovního poměru zaměstnanců nebo z důvodu existence jiné formy záruky, jež poskytuje zaměstnancům ochranu, která je rovnocenná ochraně vyplývající z této směrnice“. Seznam kategorií vyloučených zaměstnanců se nachází v části I přílohy směrnice.

¹¹ Mimochodem, podle čl. 2 odst. 2 směrnice vychází definice zaměstnance z vnitrostátního práva.

¹² Dále vyplývá, že cílem směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů je její použitelnost na všechny kategorie zaměstnanců, kteří jsou jako takoví definováni vnitrostátním právem členského státu, s výjimkou těch vyjmenovaných v její příloze.

¹³ Využitím možnosti stanovené v čl. 1 odst. 2 směrnice požádalo Španělské království o vyloučení služebnictva zaměstnaného fyzickou osobou. Toto vyloučení je uvedeno v části I přílohy směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů, pozměněné v důsledku přistoupení Španělského království směrnicí 87/164 ze dne 2. března 1987. Naopak Španělské království nepožadovalo, aby kategorie členů vyššího vedení podniku byla uvedena v části I přílohy.

¹⁴ Na první dvě otázky je tudíž třeba odpovědět tak, že členové vyššího vedení podniku nemohou být vyloučeni z působnosti směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížování právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele ve znění směrnice Rady 87/164 ze dne 2. března 1987, pokud je vnitrostátní úprava považuje za zaměstnance a pokud nejsou uvedeni v části I přílohy směrnice.

Ke třetí otázce

¹⁵ Podstatou třetí otázky vnitrostátního soudu je, zda člen vyššího vedení podniku má podle směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatele právo požadovat vyplacení

mzdových pohledávek na záruční instituci, která je zřízena vnitrostátním právem pro jiné kategorie zaměstnanců, nebo, v opačném případě, zda má právo požadovat na členském státu náhradu škody, která mu vznikla proto, že stát neprovedl v dané otázce směrnici.

16 Nejprve je namístě uvést, že Španělské království nezřídilo jinou záruční instituci, než je Fondo de garantía salarial.

17 Za druhé je třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 19. listopadu 1991, Francovich a další (C-6/90 a C-9/90, Recueil s. 1-5357), Soudní dvůr zdůraznil (bod 25), že podle článku 5 směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů mají členské státy velký prostor pro uvážení, co se týče organizace, fungování a financování záručních institucí. Soudní dvůr konstatoval (bod 26), že i když jsou ustanovení směrnice ohledně určení osob s nárokem na záruku a o obsahu této záruky dostatečně přesná a nepodmíněná, nejsou tyto znaky dostatečné k tomu, aby je soukromé osoby mohly vůči státu uplatnit před vnitrostátními soudy.

18 Co se týče přesněji problému, který vznesl vnitrostátní soud, je třeba zdůraznit, že směrnice o platební neschopnosti zaměstnavatelů nezavazuje členské státy k vytvoření stejné záruční instituce pro všechny kategorie zaměstnanců, a tudíž je třeba zařadit členy vyššího vedení k záruční instituci, která byla vytvořena pro ostatní kategorie zaměstnanců. Ustanovení čl. 3 odst. 1 totiž ponechává na členských státech přijetí opatření nezbytných k tomu, aby záruční instituce zajistily zaměstnancům úhradu nesplacených pohledávek.

19 Na základě prostoru pro uvážení, který je ponechán členským státům, je tedy nutné konstatovat, že členové vedení podniku se nemohou odvolávat na směrnici za účelem vyplacení mzdových pohledávek u záruční instituce, která byla zřízena pro ostatní kategorie zaměstnanců.

20 Za třetí je třeba připomenout, že pokud vykládá a používá vnitrostátní právo, každý vnitrostátní soud musí očekávat, že členský stát měl v úmyslu zcela plnit povinnosti vyplývající z dotčené směrnice. Jak Soudní dvůr rozhodl ve svém rozsudku ze dne 13. listopadu 1990, Marleasing (C-106/89, Recueil, s. I – 4135, bod 8), používá-li vnitrostátní právo, ať už se jedná o ustanovení, která byla přijata před směrnicí či po směrnici, vnitrostátní soud, který je pověřen výkladem, je povinen tak činit v nejvyšší možné míře ve světle znění a účelu směrnice, aby bylo dosaženo výsledku sledovaného směrnicí a aby tak bylo dosaženo souladu s čl. 189 odst. 3 Smlouvy.

21 Zásada konformního výkladu se uplatní především tehdy, když vnitrostátní soud usoudí, jak je tomu v projednávané věci, že již dříve existující ustanovení vnitrostátního práva splňují požadavky dotčené směrnice.

22 Z předkládacího usnesení je patrné, že vnitrostátní ustanovení nemohou být vykládána ve smyslu konformním se směrnicí o platební neschopnosti zaměstnavatelů, a tudíž neumožňují zajistit členům vyššího vedení podniku prospěch v podobě záruk, které upravuje směrnice. Pokud je tomu tak, z výše jmenovaného rozsudku Francovich a další vyplývá, že dotčený členský stát je povinen nahradit škody, které vznikly členům vyššího vedení podniku následkem neprovedení směrnice v dané otázce.

23 Na třetí otázku je tedy třeba odpovědět tak, že a) člen vyššího vedení nemá podle směrnice 80/987 právo požadovat vyplacení mzdových pohledávek na záruční instituci, která byla zřízena vnitrostátním právem pro ostatní kategorie zaměstnanců a b) v případě, že vnitrostátní právo, i když vykládané ve světle jmenované směrnice,

neumožňuje zajistit členům vyššího vedení podniku prospěch ve formě záruk, tak jak to stanovuje směrnice, má člen vyššího vedení podniku právo požadovat na dotčeném členském státu náhradu škody, která mu vznikla neprovedením směrnice v dané otázce.

K nákladům řízení

²⁴ Výdaje vzniklé Komisi Evropských společenství, která předložila Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát)

o otázkách položených Tribunal Superior de Justicia v Katalánsku usnesením ze dne 31. července 1992 rozhodl takto:

- 1) **Členové vyššího vedení podniku nemohou být vyloučeni z působnosti směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980, o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele ve znění směrnice Rady 87/164 ze dne 2. března 1987, pokud je vnitrostátní právo považuje za zaměstnance a pokud nejsou uvedeni v části I přílohy směrnice.**
- 2) a) **Člen vyššího vedení podniku nemá podle směrnice 80/987 právo požadovat vyplacení mzdových pohledávek na záruční instituci, která byla zřízena vnitrostátním právem pro ostatní kategorie zaměstnanců.**

b) **V případě, že vnitrostátní právo, i když vykládané ve světle jmenované směrnice, neumožňuje zajistit členům vyššího vedení podniku prospěch ve formě záruk, tak jak to stanovuje směrnice, má člen vyššího vedení podniku právo požadovat na dotčeném členském státu náhradu škody, která mu vznikla neprovedením směrnice v dané otázce.**